

Marko Kravos

Rogovi

Na glavi krona, rogovi, pravi babilonski stolpi.
Znak za oblast v čredi: za samca, a tudi na kozi.

Zver se požvižga nanje, po njih prepozna plen.
Listje odpada, bog pihne v rog in odbira odstrel.

Človek strelja kozle, lov mu od zdavna tiči v krvi:
strast na starost pa je kot pečenka za rastlinojede.

ROGOVI

Šel je tepček in hvalil Boga za ne-rodnost pameti:
nobene skrbí, vse mu narobe gre in vse je po meri.

Šel je modrec in hvalil Boga za dar vrtoglavega duha,
ob krivi veri, ob vseh zlih delih pač nima slabe vesti.

Šel sam Bog na goro, goro Ararat in hvali svojo svojat:
prepričljivo ste zločin odigrali. Zdaj še vesoljni potop.

ARARAT

Ne kriči: ta je tat, ta razbojnik, ta pa oblast,
sam voliš srake, cerkvene miši, morske pse!

Kač se s kačo poljublja dvojezično, strup za mleko.
Lastnina je čas. Imeti ga v lasti, ko si čas nas lasti!

Ne da se živeti drug brez drugega, ne da se ne živeti
na račun drugega: kaj drugega. Vóliti, povóljen biti.

DVOJEZIČNO

Onajlele, onajlele, karnaj, lenaj lele,
vsak drek ima svoj duh – o kajdane.

Otrajlali, titrajlala, karnaj, lenaj lala,
in prdec da mu glas – o najdada dada.

Odideldo, tidideldi, karnaj, todo tidi,
oblastnič sebi v nos, uho, v oči kadi!

KARNAJ

Prešerno ljudstvo se je razljudio,
srboriti se v narod obuvajo.

V desnici nož, v levici žlico.
In strumno na poti v hudo uro.

Kje vzeti srajco s tremi rokavi?
– tretji rokav, da váruje vrat in glavo.

SRAJCA

Noči se vrstijo, v vsaki je zver: volk
ali podgana, krilata ujeda, skovir

s kljunom, čekani, s krvavimi kremplji,
včasih se k žretju spravi z rokami.

Ubiti zrcalo! Pomesti kosti pod krilo noči.
Spravni poljub potem Rdeči Kapici.

SPRAVNA

Lov na planjavi, boj za štirimi stenami, klanje
prek mest in celin. Izterjati dolg. S klinom klin.

V narezani žili jod, čez glavo okovani šlem,
svet v vojni s strahom, z vsemi štirimi.

Kdo kriči: vidim razmesarjene zloge v knjigi!
– vidim lica otrok brez oči! Kdo noče slišati?

KLIN

Sto zajcev koraka, sto hudih zajcev
v vrsti, pod šlemom, neustrašnih sto

načelno, zob za zob, oko za oko, gredo
zajci brez repa, general je prava lisica.

En dva, v boj so šla, en dva, mlada leta:
ne bev ne mev zmagoslavja. Sama ušesa.

NAČELNO

Kdo bo tebe, ruska zemlja,
ljubil, če te jaz ne bom?

Saj še Rusi obležijo najrajši
kar na sosedovi. Jaz bi tudi.

Kdo bo tebe, Rodopolje, ljubil,
ah, in tebe, rodni Dobergrob?

AH

Bolj so kratki dnevi,
bolj je v slepem kotu lepo.

Izza sive podlage sije sonce s plešo,
v krogu, v mrtvaškem plesu triada,

zlato osel, zlato tele in Evropa krava.
Na drevesu spoznanja rase banana.

LEPI KOT

Pregovarjam se z onstranci,
sama imena, vsa brez naslova.

Velikodušno se med preceja
iz enega sveta v drugega.

Kar skotijo se svojci, bližnji in daljni
rod: vsi dobrodušni, ko so rajni.

MED

Pogrunati, kam gre čreda,
bežati v nasprotno smer.

Nazaj je naprej. Narava gre naproti.
Rusa usta ima in ponorna grla.

Pod zemljo reka Reka, od žolča zelena.
Teče in deli svet. Vzpostavlja red.

SMER

Polni pomena sta prva in zadnja beseda
ob svitu, ob mraku, vmes veliko nesmisla.

Bolečina kot kruh? Ne prvi ne zadnji zob
nista modrostna. In kdor ne grize, umre.

Ostre zobe ima veverica in za vedrilo še rep,
jajca nosi kokoš. Dolgi kljun majski poet.

ZOBOBOLJE

Sijaj, sijaj sonček, ne boj se teme,
ko pade noč, pač menjaš spol in ime.

Vsega je bilo dosti, kar že bog dal,
kaj vsega od tega ni vrag sproti odbral!

Lonček se polni, lonček se prazni,
prazen je v stiski, poln v smehu in šali.

S~LONČEK